

που κρατούν δεμένη την ηγεσία μας και την σέρνουν όπου εκείνοι σχεδίασαν. Συνεχίζουμε όμως να πιστεύουμε και να συνειδητοποιούμε καθημερινά, και την αδικία και την έλλειψη ελευθερίας, και την ανασφάλεια και την έξω του προβλήματος περιδιάβαση, δυσανασχετούμε με τις δηλώσεις πολιτικών αρχηγών, με τις δηλώσεις του κυβερνητικού εκπροσώπου, με ό τι διαχέεται στην ατμόσφαιρα για να μας συγχύσει. Ζούμε σε μια αδικημένη χώρα, που αδικεί τον εαυτό της και τους πολίτες της.

Επίσκεψη στην γειτονιά μου στη Κυθρέα.Θέλω να τη σεργιανίσω.Ψάχνω τη θεία τη Βικτωρού και τον Πελετιέ. Την Ηρούλλα και τον Βάσο.Τη Μαρίτσα και τον Κώστα.Την Τασούλα και τον Φώτη.Τη Μαρούλλα και τον Γιαννάκη.Τον Αντρέα και την Ελένη.Τη Ζωούλλα.Ο Κλείτος και η Στέλλα.Πόρτες ερμητικά κλειστές.Και ξαφνικά οι φωνές με φέρνουν στη πραγματικότητα.Φωνές βάρβαρες που δεν είχαμε διανοηθεί να ακούσουμε στη ΚΥΘΡΕΑ μας,φιγούρες που περπατούν στον δρόμο κατευθείαν απο τα βάθη της τουρκίας.Βουρκώνουν τα μάτια, σφίγγεται το στήθος και γρήγορα στο αυτοκίνητο να μην τους προσφέρεις την ικανοποίηση να δουν το δάκρυ σου.Η θεία η Βικτωρού και ο Πελετιές εκτελεσμένοι, ο Αντρέας και η Ελένη Βύρα εκτελεσμένοι ο Βάσος αγνοούμενος, οι άλλοι στη προσφυγιά,όσοι ακόμη ζούνε.

24 Σεπτεμβρίου 2018

Γιώργος Συμεωνίδης